

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' שלא

עש"ק פ' וישלח, ט"ו כסלו ה'תש"פ

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות ה'" לאה תחי'
ליום הולדתה הרביעי לאוי"ש"ט, ביום הבהיר - י"ד כסלו ה'תש"פ
ולזכות אחיות'

החיילות ב"צבאות השם" חי' מושקא, הינדא עטל ומנוחה רחל תחינה
*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' יעקב וזוגתו מרת שרה רייזל שיחיו ברננסון

ולזכות זקניהם

הרה"ת ר' אבא צבי הירש וזוגתו מרת אילנה שיחיו ברננסון

הרה"ת ר' שלום דובער הלוי וזוגתו מרת טובה שיחיו לוינ

* * *

לזכות

החתן הת' מנחם מענדל והכלה מרת שרה רחל שיחיו מייהיל
לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום ד' אור ליום הבהיר י"ד כסלו ה'תש"פ

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה

כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

3 דבר מלכות

כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד העולם / משיחת שי"פ ושלה התנע"ב

8 זמן הגאולה

כשבוערת שריפה לא עורכים חשבונות / פי השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

הידיעה שמוסיפה מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל / הוראת למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

ימינו אלה - ימות המשיח / לקט קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

14 כתב יד קודש

"אהוביי ידידי" של אדה"ז / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ

ב"ה

הוא ז"ל גורמת צ"ח ס"ח: דא שיש פון די חסידים זיין
 קדמוניות א"ל גי'ול'ן ש' שולאגערס לי בל'ק און לי שולאג'ר
 טע'ל'ט אונד'ראס. ז'ס זענען געווען קולוס' ב'לי ז'יו'ר
 און תיקונים ברצות, זיי זיינען ט'ר געווען כתי אכס'א'ר טע'ן
 (נ'ג האר'ן זיינע ג'י'ז'ה'ן א' א'ת' - כ'ב'א'ג'א'ן, ה'ש'ת'ן) אל'כ'ר ז'ו'ן
 זיינען א'ט' ב'ה'ק'ל'ע'ק'ט' ג'י'ל'א'ר'ן, א'ת'ר' ה'י' א'ב'ת'ר' ה'א'מ'ר'
 ד'ק'ד'ו'מ'ו'ת' ו'נ'ע'ל' ק'ו'ס'ר'ו'ם, כ'י ש'ת'א'ר' ז'וי'ט ג'ו'ל'ל'ן ז'ה'ר'
 ז' ת'ע'ל'ע'ק', א'ו'ט ג'י'ל'ג' ת'ע'ן'ע'ן, ז'י'ן י'א'ה'ר' ת'ר'ו'ן ז'א'י'ט
 ז'י ג'י'ז'ע'ן א'ט' ע'ו'ל'ב'א'ל'ו'ט'ל'ת'ם ז'י'ן, ה'ק'ט' ז'ו'ן ז'י'ן
 ע'ם ג'ע'ש'ת'א'ר', ז'ל' ד'ו' ע'ל'ה' א'כ'ו'ב'ל'ע'ר'ת'ו'ן מ'ג'ל'ג' ת'ע'ן'ע'ן
 ז'וי'ט ד'ו'ק' א'ה'ב'ר' ר'ד'ח', ז'ו' ז'ד' ז'ע'ש'ט' א'ין א'ת'ר' ב'פ'ק' ה'ת'
 ח'ק'ד' ח'ש'ב'ר' ר'ד'ח' ל'א'ל', ז'א'ט א'ז ש'ה'ע'ש' א'ה'ב'ר' ר'ד'ח' ז'ו'י'ט
 א'ח'ל'ק'ו'ן י'ד'ו'ב'ו'ן פ'ון א'ט'ט'ן ר'פ'ל' כ'א'ל'מ'ו'ן ע'ם ב'ת'ו'מ' ד'ה'ל' ד'ו'ק'
 א'ח'ק'ד' י'ד'ו'ב'ו'ס' ז'ו'ן ז'י'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ו'ק'ט' ח'ת'ת'ע'ן י'ד'ו'ל'ן ל'ע'ל', ה'ק'ט' ה'
 ש'ת'א'ר' ג'י'ז'ע'ן ז'י'ן ז'א'ט א'ז ז'ע'ש'ט' ע'ם ק'ו'ן ד'ו'ק' (ז'ה'ש'ק' ה'ת'
 א'ז ז'וי'ט ז'ע'ן ז'א'ט א'ז ז'ע'ש'ט' ע'ם ק'ו'ן ד'ו'ק' ז'א'ט א'ז ז'ע'ש'ט' ע'ם ק'ו'ן ד'ו'ק'
 א'ר'ש'ת' ד'ע'ל', ז'א'ת'ר' א'ת'ר' כ'י ש'ת'א'ר' פ'ע'ק' א'ת'ר' ז'ה'ר' ז'
 ה'ק'ט' א' ב'ו' א'ז'ר', כ'י א'ז ק'ו'ן ג'י'ז'ע'ן ז'י'ן ז'א'ט א'ז ז'ע'ש'ט' ע'ם ק'ו'ן ד'ו'ק'
 א'ח'ל'ק'ו'ן ד'ו'ק' ה'י' א'ח'ת'ל'ת' ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן
 ז'א'ז' ה'י' ז'ע'ן ז'ח'ת'ל'ת' ו'ז'י'ט ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן
 א'ת'ר' ק'ו'ן א'ו'י'ב'א'ל'ו'ט' ו'ז'ת'ה' ז'ה'ר' ז'ז'ע'ן; כ'י ז'ו'ן א'ין ה'ק'ט' ז'ו'ן
 ז'י'ן ד'ע'ל', ל'א'ז ח'ת'ל'ת' ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן
 כ'ו ז'ז'. (ה'ת'ע'ל'ת' ז'ז' א'י'ב' ז'ק'ט' ג'י'ט' א'ו'ט' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז'
 ע'ג'ר א'ב'ת'ר' ה'א'ב'ת'ר', מ'ו'ת'ר' ז'ת' ע'ל'ט' ז'א'ת'ר' ה'י' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז'
 ה'ג'ש'ת' ו'ז'ע'ל' א'ת'ר' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז'
 ש'י'ת'א'ר' כ'י ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן
 ז'וי'ט ז'ו'י'ט, ז'א'ת'ר' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז'
 כ'א'ה'ר'י'ן ז'ו'ל'ע'ן ז'י'ן כ'ע'ג'ע'ן ז'ז', ל'א'ז ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז'
 ז'ק'ט' ז'י' ז'א'י' ח'ת'ה'. ה'י'ו'ן ז'ע'ן ז'וי'ט ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן

פ'ת'ל'ת' א'ת'ר' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז'
 ה'ת'ע'ל'ת' א'ת'ר' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז' ז'ז'
 א'ת'ר' ה'י' ז'ע'ן ז'ח'ת'ל'ת' ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן
 ז'א'ז' ה'י' ז'ע'ן ז'ח'ת'ל'ת' ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן
 א'ת'ר' ק'ו'ן א'ו'י'ב'א'ל'ו'ט' ו'ז'ת'ה' ז'ה'ר' ז'ז'ע'ן; כ'י ז'ו'ן א'ין ה'ק'ט' ז'ו'ן
 ז'י'ן ד'ע'ל', ל'א'ז ח'ת'ל'ת' ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן ז'ע'ן

”אהוביי ידידיו” של אדה”ז

בבואנו מיום ההולדת וההילולא של כ”ק אדמו”ר האמצעי (ט’ כסלו) ומחג הגאולה שלו (יו”ד), ולקראת חג החגים י”ט כסלו – הננו מביאים צילום נדיר משיחת כ”ק אדמו”ר הריי”צ בסעודת יום ב’ דחה”ס ה’תש”ד עם הגהות כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א על דפי השיחה (נדפסה בסה”ש תש”ד ע’ 22)

להלן פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכתי”ק בא בהדגשה):

כה. וסיפר הרשב”ץ שבהיותו אז בקרעמענצוג האָט ער געהערט דעם סיפור: דער שרש פון די חסידים אין קרעמענצוג זיינען געווען צוויי שוואַגערס ר’ ברוך און ר’ שמואל, תמר’ס איידעמס. זיי זיינען געווען גרויסע בעלי צורה און תקיפים בדעתם, זיי זיינען נאָך געווען בחיי אדמו”ר הזקן (זיי האָבן עם געזען אין מאָל, – כמדומה לי, המעתיק) אָבער זיי זיינען ניט צוגעקלעפט געוואָרן. אח”כ הי’ אדמו”ר האמצעי בקרעמענצוג ונעשו מקושרים. ר’ שמואל איז געווען זייער אַ תקיף, מיט מדות תקיפים. אין יאָר תקצ”ד איז ער געפאָרן אין ליובאַוויטש צום צ”צ, האָט דער צ”צ עם געזאָגט, אַז די עצה אַראָפּצונעמען מדות תקיפים איז דורך אהבת רעהו, ווי ער זאָגט אין אגה”ק בפרק הנ”ל לתקוע אהבת רעהו בלבד, און אַז מ’האָט אהבת רעהו ווערט מען אהוביי ידידי פון אַלטן רבי’ן כאומרו שם בתחלת דבריו וע”כ אהוביי ידידי נא ונא לתקוע אהבת רעהו בלבד. האָט ר’ שמואל געפרעגט: **דאַרף מען דאָך האָבען אַ רעהו? ובגדר מעלתו הי’ באמת מקום לשאלה כזו** – והשיב הצ”צ: אַ איש פשוט איז רעהו, ואמר אח”כ ר’ שמואל בצאתו מהצ”צ: צוגענומען האָט ער ביי מיר, צי ער קען געבען וועט מען זען, ודרכו הי’ להאריך מאוד בתפלה והי’ מבלבל ג’ ימים שלא הי’ יכול להתפלל ונסע לביתו ולא הראה את עצמו ג’ שנים. אח”כ בא לליובאַוויטש ואמר להצ”צ: רבי איך האָב שוין אַ רעהו, ומאז התחיל לקרוא את הצ”צ בשם ”רבי”.

כו. (התחיל לירד מעט גשם בסוכה וסיפר כ”ק אדמו”ר שליט”א): בעת אשר בת אדמו”ר האמצעי מנוחה רחל נסעה לאה”ק הי’ זמן ביאת הגשמים ונכנסה להצ”צ לקבל ברכת הפרידה והתאוננה, שיראה בדרך מפני הגשמים שלא תתקדר. וענה הצ”צ: נו, איז וואָס, וועסטו פאָרן צווישען די רעגענלעך, ומאז לא נפל עלי’ גשם כל ימי חייה. היא נסעה אז מליובאַוויטש לשקלאוו ובשקלאוו שכרה עגלה אחרת. וסיפר הבעל עגלה, אַז פאָרענדיג פון ליובאַוויטש אין שקלאוו ס’איז געווען אַ מחי’ צו פאָרן, ס’האָט אויף די פור ניט גערעגנט, נאָר צוריק פאָרענדיג האָט ער געהאָט די אמתע צרות, רעגנס און בלאַטעס. ותמיד האָט זיך **דער בעל עגלה איבערגענומען דערמיט.**

אדמו”ר מהר”ש אמר לו: וואָס נעמסט זיך איבער? להבדיל דער ערל וואָס איז געווען בעל עגלה ביים בעש”ט האָט אויך נהנה געווען פון קפיצת הדרך.

צילום הכתי”ק בעמוד הבא והמשכו בסוף עמוד 12

כבר נגמרו ונשלמו כל העניינים גם מצד העולם

כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו הודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה והכל מוכן לביאת המשיח ● מזה מוכן שהמשך העבודה שלאח”ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומוכנת כלל)) אינו ”עבודת הבירורים” (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם ● בימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב”ה ב”שולחן ערוך” לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר ● קטעים משיחת ש”פ וישלח, ט”ז כסלו ה’תשנ”ב - מוגה

הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל העניינים גם מצד **(וב)העולם**, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם ”צחצוח הכפתורים”, והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מוכן שהמשך העבודה שלאח”ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומוכנת כלל)) אינו ”עבודת הבירורים” (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)², אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

(2) במכ”ש וק”ו מאופן עבודתו של יעקב לאחר שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחר ששב המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל – שלא עסק ב”עבודת הבירורים” (לברר את עשו), אלא עסק ב”העלאת מ”נ להמשיך מ”ד דמקיף דתהו” ע”י המנחה (תנ”א פרשתנו כד, רע”ד).

א. [.] אף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הבירורים וכבר אז (כשוישלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד’ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו], ו”ביקש לישב בשלוה” (כנ”ל*). מ”מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.

אבל, לאחר ”מעשינו ועבודתינו” דכל בני במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחר גילוי תורת החסידות בי”ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד’יפוצו מעינותיך חוצה¹, ומוסיף והולך ע”י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, שעל ידו

(1) ראה ספר השיחות תורת שלום ס”ע 112 ואילך.

(* ס”י בהשיחה - סה”ש תשנ”ב ח”א ע’ 161 ואילך.)

ב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזת בהפטרות דפרשת וישלח – ויהי³ בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו כו' וגלות גו' עד צרפת גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו⁴:

מהחידושים של (יוסף וההמשך ד)-"בית יוסף" שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב"⁴) – שעל ידו נעשה הפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת צרפת, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאינו שלאח"ז) לא ה' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו"ס⁵), ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת⁶, ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבליובאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש"ירשו את ערי הנגב", ו"עלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ויש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבוזה מרומז שבהבירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי

(3) עובדי א, יח ואילך.

(4) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעייני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

(5) ראה ספר התולדות אדה"ז (קה"ת תשל"ו) ע' רנט (בהוצאת תשמ"ו – ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.

(6) ראה גם ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.

פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-"בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" – שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770".

ובעומק יותר – "צרפת" אותיות "פרצת", שבוזה מרומז שגילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת – פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש"צרפת" אותיות "פרצת"⁸, ועי"ז נעשה "פרצת" עליון פרץ¹⁰, "זה משיח, שנאמר¹¹ עלה הפרץ לפניהם"¹².

ג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו – "ה' תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)"¹³, היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן

(7) ראה לקמן ח"ב ע' 472 ואילך.

(8) ובסגנון דלעיל – שהמקבל מתאחד עם המשפיע להיות כמות, ע"ד "והי' אור הלבנה כאור החמה" (וראה לקמן הערה 10).

(9) וישב לח, כט.

(10) "פרץ על שם הלבנה בנפרצת לעתים ונבנית לעתים" (כנ"ל*) – וי"ל ש"נפרצת" (פירצה, מיעוט הלבנה) הוא גם מלשון פריצה, שבוזה מרומז שבמיעוט הלבנה (בחציו השני של החודש) נכלל גם פריצת גדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמו החמה.

(11) מיכה ב, יג.

(12) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספס"ה ובפרש"י.

(13) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(* בהערה 87 בסה"ש שם ע' 163.

ימינו אלה - ימות המשיח

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד נעשה בפועל ממש "פדה בשלום נפשי גו' כי ברבים היו עמדי", שכאו"א מישראל הוא "עמדי", עם דוד מלכא משיחא, ועם הקב"ה, "פדאני לי ולבני מבין אומות העולם".

ובפרט בימינו אלה – ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו, וצריכים רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בני"י, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לגשת ולהסב אל השולחן" ("צוגיין און זעצן זיך צום טיש"), שולחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מעניני הגאולה, לויתן ושור הבר ויין המשומר, ועוד ועיקר, "לדעת את ה'", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת מוצאי י"ט-כ"ף כסלו ה'תשנ"ב, ב"יחידות" כללית - מוגה)

גם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה"

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שנמצאים אנו בימי הגלות האחרונים, והנה, מאחר שרוצים שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", "מיד הן נגאלין", "משיח נאו" – מובן, שגם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה", שזהו אופן העבודה ד"בכל מאודך", למעלה ממדידה והגבלה.

(משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

בשר ודם שנמצא כבר בעולם הזה הגשמי

. . בהמשך לזה – יעלו עתה אלו שהכינו משקה המשמח עבור התוועדויות בקשר עם פעולות דהפצת התורה והמעיינות חוצה, וכרגיל, יכריזו אודות תוכן המאורע, והמקום והזמן, ויזמינו את כל המסובים, בתוככי כלל ישראל, ולכל לראש – יזמינו את משיח צדקנו!!

ויה"ר שעוד לפני שיבוא הזמן דהתוועדויות אלו, תיכף ומיד בעלייתם להכריז ולהזמין כו' – יבוא ויתגלה משיח צדקנו בפועל ממש,

– בשר ודם, שנמצא כבר בעוה"ז הגשמי, דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", על-כן צריך לומר שמציאותו (נשמה בגוף) קיימת גם עתה.

(משיחת ש"פ וישלח, טו"ב כסלו ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

להיות שנשמה תרד למטה וחיה שבעים-שמונים שנה כדי לעשות ליהודי טובה פעם אחת. זאת-אומרת, שהגם שהיהודי למד תורה וקיים כל המצוות, קלות וחמורות – יכול להיות שעיקר שליחות הנשמה שלו בגוף היא בכדי לעשות טובה ליהודי!

וידיעה זו גופא מוסיפה יותר מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל:

לחזק כל פעולותיו במילוי שליחותו של הקב"ה בעולם לעשות "דירה בתחתונים", ע"י קיום התורה ומצוות, והפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה גם ליהודים אחרים, עד גם בנוגע להפצת שבע מצוות בני נח אצל אינם-יהודים⁶.

ולא רק באופן ד"ויצא" – לצאת בעצמו לעשות השליחות, אלא "וישלח" – לעשות (או לחזק) שגם אחרים יהיו (יותר חזק ויותר בגלוי) "שלוחים" של הקב"ה, ועד עם כחות ד"מלאכים ממש", כנ"ל**.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו התשמ"ח – מוגה, תרגום מאידית***)

מהוריי"צ ח"ג ע' קעד. ע' רצה. ח"ד ע' תקא. ועוד. (6 ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"ח.

(בתרגום) בהתוועדות תשמ"ח ח"א ע' 595. (** סעיף י' בהשיחה והע' 52 (סה"ש שם ע' 144). (***) התרגום דשיחה זו הוגה ותוקן מחדש על-ידינו.

מוקדש לעילוי נשמת
ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המשך צילום הכתי"ק מעמוד 15

Handwritten text in Hebrew script, likely a continuation of the document's content, possibly a letter or a personal note. The text is dense and includes various names and phrases, some of which are underlined or crossed out. It appears to be a continuation of the religious or philosophical discourse from the main text.

של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס¹⁴, ו"פלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן פלאות¹⁵, ולכל לראש והוא העיקר – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁶ ("נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁷).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"¹⁸), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות¹⁹, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"והי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים (גם חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה תמימה (תמימות יתירה²⁰), שניתוסף

14) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.

15) זח"א רסא, ב.

16) מיכה ז, טו.

17) ראה אוה"ת נ"ד עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

18) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

19) ובשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה שי"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב – תשנ"ב), שמהז נינוסף "שטרעם" מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים "מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה "אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה) – כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמימימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהילים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת הצדי"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כסיום וחותם מזמור צדי"ק בפסוק "ויהי נועם גו' ומעשה ידיו כוננהו", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהילים עה"פ), שזוה"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאיאת במדרש (שמ"ד פל"ג, ז) בנוגע להמשכן, ושלימותו בביהמ"ק השלישי (וראה לקמן בשו"ג להערה 23).

20) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות תהייה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות כימי בראשית – שלימות משולשת (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

בה חודש העיבור²¹ – די ש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) הלבנה (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור²²) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתווית שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת "והי' אור הלבנה כאור החמה".

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²³ (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו'²⁴) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבזה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש²⁵ – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"²⁶ לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן

21) ערכין לא, א – במשנה.

22) ובהדגשה יתירה בשייכות ל"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.

23) בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט.*

24) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (המו"ל).

25) כלומר לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ס ס"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העיניים, כי מכבר נתן לכם... עינים לראות".

26) ובפרט לאחר שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם ה"מפה" שעל ה"שולחן-ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) – כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"פרצת" - שהשלימות דה"ש - (שכל א' מהתשנה כלול מעשר) היא צ', ד"ל שבזה מרומז בשנת הצדי"ק נעשית שלימות הנישואין, שרוע ענין הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁷ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"²⁸.

ד. והמעשה הוא העיקר²⁹:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא חודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון) (שנקרא יום אחד, ש"ה' הקב"ה יחיד בעולמו³⁰), טו"ב (כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכס בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכס בימים שלאח"י עד לימי חנוכה – יש לערוך התוועדות חסידותיות³¹ ("חסידישע פארבריינגענישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע

בני"י עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מהגלות אל הגאולה.

(27) תהלים קטז, יג.

(28) פסחים קיט, ב.

(29) אבות פ"א מי"ז.

(30) ב"ר פ"ג, ח. פרש"י בראשית א, ה.

(31) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גודל הפעולה הדתוועדות חסידית יותר מפעולתו של מלאך מיכאל (אג"ק שלו ח"ג ע' תיג. וש"נ).

(* כולל גם אחינו בני הספרדים - כפי שמצינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כב"י) נוהגים כהרמ"א, וכן לא"י, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמודגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ס"ז אר"ח ר"ס תרע"ג) - ולהעיר גם מהפסטר פרשת וישלח: "גלות גו צרפת (אשכנז) וגלות ירושלים אשר בספרד ירשו את ערי הנגב", החיבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירושת אדום, ששייך לתוכן העניין שהדלקת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחוץ", כדי להאיר את החושך (משמשקע החמה), "עד לכליא גרלא דתרומדא".

(* הערה 65 בסה"ש שם ע' 161.

הידיעה שמוסיפה מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל

. . כשם שבמלאכת הבריאה, הרי ע"י פעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הבריאה ("ויכל גו' מלאכתו"), ומזה נכנסו מיד ל"וישבות ביום השביעי"¹,

עד"ז הוא גם אצל בני"י, שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה וכמותו דהמשלח (כנ"ל בארוכה*), דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשהמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחות השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קרוב" – "הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דזמן הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"יום שכולו שבת ומנוחה"². וכהפס"ד ברמב"ם³: "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על כך שמרעישים ללא הרף ("מ'האלט אין איין שטורעמען") שיהודי צריך "לרדוף" ("דארף זיך יאגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתומ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובפרט בשנה זו – בעניני "הקהל" ו"תשמח" (שמחה), כי עי"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם**.

דלכאורה: בני"י הרי מחכים למשיח כבר אלפי שנים⁴, וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות!?

וע"פ הנ"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים – הרי הקב"ה אינו מוגבל האם זה יהי' ע"י פעולה קטנה או גדולה, ע"י גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יתכן, שפעולה קטנה זו ע"י ילד קטן תהי' ה"מכה בפטיש" שתביא את הגאולה!

[ע"ד* תורת הבעש"ט הידועה⁵ בנוגע לתכלית שליחות וירידת הנשמה בגוף, שיכול

- 1) בראשית ב, ב.
- 2) סוף מס' תמיד.
- 3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
- 4) כמבואר בפרשתנו בנוגע ליעקב ובפשוטו של מקרא – פרש"י (לג, יד בסופו).
- 5) "היום יום" ה אייר. אגרות-קודש אדמו"ר

(* סעי' ג-ח בישיבה (סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 139 ואילך).
 (**) [בהנחה בלתי מוגה נכתב כאן:] ועד"ז בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלהט כו' שמשיח צדקנו בא יתיך ומיד ממש, הו"ע של "וויילדקייט" [= פראות], שהרי, כבר נאמרו דברים אלו ריבוי פעמים, ואעפ"כ לא זו מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלהט כו', שבת לאחר שבת!?

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא צריכים לצעוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתנות, להפטיר בניגון

חרישי, ולכל היותר למחוא כפים. ואם הוא מחמיר ומהדר כו' – ימחה כפיו באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי ל"מחייאת כפים" שכזו, אבוי ל"מכה בפטיש" שכזו, ואבוי לחומרה" ו"הידור" ו"ידיעת ההלכה" כאלו...
 והמענה לזה – שהיא הנותנת: מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעולות כו' עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של "וויילדקייט", ע"פ שו"ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר כו'.

(* קטע זה המובא באיחיים – נשמט מהשיחה שנדפסה

דמשיחא יהיו "נשותיהם מושלות עליהם", היינו שיצייתו לנשותיהן, רק צריכים לפעול אצל הנשים שלא יבקשו דברים של מה בכך, ענינים טפלים ומותרות – אלא יבקשו את הדברים שצריכים לבקש.

וכפי שהי' במתן תורה, שהנשים הכריחו (את האנשים) לקבל את התורה (עי"ז שלא השתתפו בחטא העגל⁷ שהוא ההיפך דמ"ת⁸), וקדמו להשתתף בנדבת המשכן⁹, ועוד ועיקר – שייכותן המיוחדת להליכה אח"כ לארץ ישראל בגאולה¹⁰ ע"י משה רבינו – גואל ראשון¹¹, וכמובא בגמ' ובמדרש¹² שדוקא הנשים חיבבו את הארץ כהסיפור דבנות צלפחד¹³, שזהו ההיפך מעצת המרגלים,

יה"ר שכך יהי' גם עם הנשים שבדור זה, שישכחו מכל עניני המותרות ויתבעו מבעליהן¹⁴: ראשית – ללכת ולקבל את התורה על-מנת ללמוד וללמוד לשמור ולעשות, ושנית – אפי' כאשר נמצאים עדיין במדבר, בחוץ לארץ, להעמיד שם בגלות את המשכן לו ית', ושימסרו לצורך כך את הזהב, כסף ונחושת עם כל שלש עשרה או חמש עשרה הדברים¹⁵ שמונה שם בפרשה¹⁶,

ועי"ז גופא הן יפעלו אח"כ בגלוי שיוכלו לילך בקרוב קוממיות לארצנו, בביאת משיח צדקנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן אני מאמין.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ב - בלתי מוגה)

- (7) שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרדר"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11.
- (8) וימחו בבעליהם" (במדב"ר פכ"א, י).
- (9) ויקהל לה, כו. וראה סה"ש שם הע' 13.
- (10) שאמרו חז"ל (סוטה יא, ריש ע"ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".
- (11) שהוא גואל אחרון (ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א נג, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ).
- (12) ספרי פנחס כז, א. וראה גם במדבר שם. ועוד.
- (13) פינחס כז, א-ד. וראה פרש"י שם כו, סד: "על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים לפי שהן היו מחבבות את הארץ".
- (14) ראה גם לקו"ש שבהערה 18.
- (15) ראה לקו"ש שם ע' 902 ובהנסמן שם.
- (16) ר"פ תרומה.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) "לישב בשלוה" (שקורין במנחה) **בפועל ובגלוי** (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את פניך"³⁹, בביהמ"ק השלישי, ושם תערך

ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בני"י ("כל יושבי' עלי"י"⁴⁰), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"לכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"⁴¹.

(40) ערכין לב, סע"ב.

(41) תהלים פד, ח.

(39) תהלים קמ, יד.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה **רייזל פרומא** בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם **רחל** בת חיה מושקא, **לאה** שרה בת חיה מושקא, ו**ישראל** רחמים בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא **לאה** בת חי' רחל, **עדינה** בת חי' רחל, **מרים** בת חי' רחל, ו**צבי** בן חי' רחל שיחיו

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת **שרה**

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה **קדנר**

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

כשבוערת שריפה לא עורכים חשבונות

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

"ויקח מן הבא בידו" (פרשתנו לב, יד)

כאשר - רחמנא ליצלן - בוערת שריפה, רואים בטבע האדם שהוא אינו נעמד להציל את חפציו באופן מסודר - אשר בתחילה מחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ"כ הולך למגירה שני' שבה נמצא דבר שאינו יקר כ"כ (כמו הקודם) אך גם הוא חשוב - אלא הקב"ה הטביע בטבע בני אדם שכאשר בוערת שריפה אזי מיד "ויקח מן הבא בידו" ו"מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה".²

[והנמשל:] גם כאשר אפשר לערוך חשבונות - חשבונות שאינם אמיתיים או אפילו חשבון צדק אמיתי - שבשנים כתיקונם ה' צריך להיות סדר שונה, הרי זה לא נוגע ל"שעת חרום", שעה בה הקב"ה שורף את שיירי הגלות האחרונים, ורוצה שיהיו ראויים ל"זאתם תלוטטו לאחד אחד בית ישראל"³ וכפירוש רש"י⁴ שהקב"ה אווז ביד כ"א ומוציאו מהגלות.

אמנם, גם מצד היהודי צריכה להיות איזו הכנה, "ויקח מן הבא בידו", ועל כך אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה באופן שגם אינם-יהודים יראו זאת, על-ידי שהיהודי יהי' יהודי באהליך ויהודי בצאתך, עם "גאון יעקב" ועם כל התוקף בנוגע לשמו, לבושו ולשונו, וכל הענינים שבזכותם יצאו בני ישראל מגלות מצרים⁵, "כימי צאתך מארץ מצרים"⁶,

ובודאי שניתן הכח לבצע זאת בשלימות, וכאמור לעיל - בשמחה ובטוב לבב,

וזה גם ירזו, יקדים וימהר את קיום היעוד ד"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". (תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תש"מ - בלתי מוגה)

(1) פרשתנו לב, יד.

(2) ראה מכילתא (ורש"י) בא יב, יז. וראה אנציק' תלמודית ע' אין מעבירין על המצות. ורש"י. בלקו"ש חל"א ע' 230.

(3) ישע"י כז, יב.

(4) נצבים ל, ג.

(5) ראה פס"ז (לקח טוב וארא ו, ו. וראה בהנסמן בלקו"ש חל"א ע' 230).

(6) מיכה ז, טו.

הילדים של היום זה לא הילדים של פעם...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

"כי הילדים רכים גו" (פרשתנו לג, ד)

כאשר יעקב פגש את עשו, הוא (יעקב) ה' מוכן כבר ללכת אל הגאולה האמיתית והשלימה, והטעם שלא יכול עדיין ללכת אז אל הגאולה, כפי שהוא אמר לעשו: "כי הילדים רכים גו"².

ומזה מובן, שכשיגיע הזמן שיצטרכו כבר ללכת אל הגאולה האמיתית והשלימה - הילדים לא יהיו "רכים".

שלכן עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה זה משיח צדקנו בא ("אָט קומט משיח צדקנו") - הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", ומחכים למשיח בתשוקה גדולה³. ולא רק שמחכים לו, אלא גם תובעים שכבר יבוא, וצועקים ושרים את-זה בשמחה גדולה, ובשפת המדינה כדי שגם גוים ישמעו ויבינו זאת.

ובודאי שאבינו שבשמים השומע איך שהילדים צועקים ושרים זאת - יקיים את ה"נער ישראל ואוהבהו"⁴ ויוציאם מהגלות ויביאם אל הגאולה האמיתית והשלימה,

ובזכותם - יוציא גם את "זקנינו", כיון ש"הם (הילדים) הכירוהו תחלה"⁵,

וכולם ביחד ילכו לקבל את פני משיח צדקנו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א החל לנגן "ווי וואַנט משיח נאָר"].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(1) פרשתנו לג, ד.

(4) הושע יא, א.

(2) שם, יג.

(5) שמור"ר פ"א, יב.

(3) בכ"ז ראה גם ב"יחי המלך" שו ע' 3 ואילך.

דוקא הנשים

רואים בפועל, שכשם שבדור דמתן-תורה בזמן ש"ה' עוז לעמו יתן"¹, הרי היתה ההתחלה "כה תאמר לבית יעקב"² "אלו הנשים"³, וכמבואר במדרש שכל קיום התורה ה' תלוי בזה⁴ - כך גם בדור דעקבתא דמשיחא ביחוד⁵, כמובא גם בכתבי האריז"ל⁶ שבדור דעקבתא

(1) תהלים כט, יא. ובפרש"י: ורבותינו דרשוהו ואיך. ועוד.

(2) זבחים קטז, א) במתן תורה כו'.

(3) יתרו יט, ג.

(4) האריז"ל שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד).

(5) מכילתא (ופרש"י) שם.

(6) ספר הליקוטים שמות ג, ד. 528